

C.S. Lewis

Clive Staples Lewis (Belfast, 29 november 1898 – Oxford, 22 november 1963) was een Brits schrijver, literair geleerde en anglicaanse leken theoloog. Hij bekleedde academische functies in de Engelse literatuur aan het Magdalen College, Oxford (1925-1954) en Magdalene College, Cambridge (1954-1963). Hij is vooral bekend als de auteur van *The Chronicles of Narnia*, maar hij staat ook bekend om zijn andere fictieve werken, zoals *The Screwtape Letters* en *The Space Trilogy*, en voor zijn niet-fictie christelijke apologetiek, waaronder het Joodse christendom, wonderen en het probleem van pijn.

Lewis was een goede vriend van J. R. R. Tolkien, de schrijver van *Lord of the Rings*. Beide mannen dienden aan de Engelse faculteit aan de Universiteit van Oxford en waren actief in de informele literaire groep van Oxford, bekend als de Inklings. Volgens de memoires van Lewis uit 1955 "Suprised by Joy" werd hij gedoopt in de kerk van Ierland, maar viel hij tijdens de adolescentie uit zijn geloof. Lewis keerde op 32-jarige leeftijd terug naar het anglicanisme, als gevolg van de invloed van Tolkien en andere vrienden, en hij werd een "gewone leek van de Church of England". Lewis' geloof had diep invloed op zijn werk, en zijn radio-uitzendingen in de oorlogstijd over het onderwerp van het christendom bracht hem brede bijval.

Lewis schreef meer dan 30 boeken die in meer dan 30 talen zijn vertaald en miljoenen exemplaren hebben verkocht. De boeken die deel uitmaken van *The Chronicles of Narnia* zijn het meest verkocht en populair op het podium, televisie, radio en bioscoop. Zijn filosofische geschriften worden op grote schaal aangehaald door christelijke geleerden uit vele denominaties.

In 1956 trouwde Lewis met de Amerikaanse schrijfster Joy Davidman, ze stierf vier jaar later op 45-jarige leeftijd aan kanker. Lewis overleed op 22 november 1963 aan nierfalen, op 64-jarige leeftijd. In 2013, op de 50e verjaardag van zijn dood, werd Lewis geëerd met een gedenkteken in de Poets' Corner in Westminster Abbey.

Het leven

De kindertijd

Clive Staples Lewis werd geboren in Belfast in Ulster, Ierland (vóór de opsplitsing), op 29 november 1898. Zijn vader was Albert James Lewis (1863-1929), een advocaat wiens vader Richard Lewis van Wales naar Ierland in het midden van de 19e eeuw was gekomen. Lewis' moeder was Florence Augusta Lewis-Hamilton (1862-1908), bekend als Flora, de dochter van Thomas Hamilton, een priester van de Kerk van Ierland, en de achterkleindochter van zowel bisschop Hugh Hamilton als John Staples. Ze was de eerste vrouwelijke wiskundige, afgestudeerd aan Queen's College Belfast. Lewis had een oudere broer, Warren Hamilton Lewis (bekend als "Warnie").¹⁾ Hij werd gedoopt op 29 januari 1899 door zijn grootvader van moederszijde in de St. Mark's Church, Dundela.

Toen zijn hond Jacksie dodelijk werd getroffen door een paardenkoets nam de vierjarige Lewis de naam Jacksie aan. In eerste instantie wilde hij niet anders heten maar later accepteerde hij Jack, de naam waaronder hij de rest van zijn leven bij vrienden en familie bekend was. Toen hij zeven was, verhuisde zijn familie naar "Little Lea", het familiehuis van zijn jeugd, in het Strandtown gebied van Oost-Belfast.

Als jongen was Lewis gefascineerd door antropomorfe dieren; hij werd verliefd op de verhalen van Beatrix Potter en schreef en illustreerde vaak zijn eigen dierenverhalen. Samen met zijn broer Warnie creëerde hij de wereld van Boxen, een fantasieland dat door dieren wordt bewoond en gerund. Lewis hield er al van jongs af aan van lezen. Het huis van zijn vader was gevuld met boeken; hij schreef later dat het vinden van iets om te lezen net zo gemakkelijk was als een veld inlopen en “een nieuw grassprietje vinden”.

Lewis werd opgeleid door privéleraren tot de leeftijd van negen, toen zijn moeder in 1908 stierf aan kanker. Zijn vader stuurde hem naar Engeland om te studeren aan de Wynyard School in Watford, Hertfordshire. Lewis' broer had zich daar drie jaar eerder ingeschreven. Niet lang daarna werd de school gesloten vanwege een gebrek aan leerlingen. Lewis ging vervolgens naar Campbell College in het oosten van Belfast, ongeveer een mijl van zijn huis, maar vertrok na een paar maanden vanwege ademhalingsproblemen.

Suprised by Joy

*Het nieuwe huis is bijna een groot personage in mijn verhaal.
Ik ben het product van lange gangen, lege zonovergoten kamers,
Upstair indoor stiltes, zolders onderzocht in eenzaamheid,
verre geluiden van gorgelende stortbakken en pijpen,
En het geluid van wind onder de tegels. Ook van eindeloze boeken.*

Hij werd vervolgens teruggestuurd naar Engeland naar de stad Malvern, Worcestershire, waar hij de voorbereidende school Cherbourg House bijwoonde, die Lewis in zijn autobiografie “tabellen” noemde. In deze tijd verliet hij het christendom dat hem als kind werd onderwezen en werd atheïst. Gedurende deze tijd ontwikkelde hij ook een fascinatie voor de Europese mythologie en het occulte.

In september 1913 schreef Lewis zich in bij het Malvern College, waar hij tot in juni bleef. Hij vond de school sociaal competitief, en sommige van de medeleerlingen van zijn huis, zoals Donald Hardman, hadden gemengde gevoelens over hem. Hardman herinnerde zich later:

Hij was een beetje een rebel; hij had een geweldig gevoel voor humor en was een meester in het verleden van nabootsing. Ik denk dat hij zijn werk serieus nam, maar niets anders; nooit enige interesse in games en speelde er nooit voor, want zoals ik me kan herinneren, tenzij hij moest. Ik ontmoette hem na de oorlog in Oxford en merkte dat hij was veranderd, maar was verbijsterd om hem de auteur van The Screwtape Letters te vinden. Toen ik hem kende, kan ik hem alleen maar omschrijven als een losbandige atheïst. Hij was er echt behoorlijk grof over.

Na het verlaten van Malvern studeerde hij privé bij William T. Kirkpatrick, de oude tutor van zijn vader en voormalig directeur van Lurgan College.

Als een tiener werd Lewis verbaasd door de liedjes en legendes van wat hij Northernness noemde, de oude literatuur van Scandinavië bewaard in de IJslandse sagen. Deze legenden intensiverden een innerlijk verlangen dat hij later “vreugde” zou noemen. Hij groeide ook uit om de natuur lief te hebben; de schoonheid ervan herinnerde hem aan de verhalen van het noorden en de verhalen van het noorden herinnerden hem aan de schoonheid van de natuur. Zijn tienerboeken gingen weg van de verhalen van boksen en hij begon te experimenteren met verschillende kunstvormen zoals epische poëzie en opera om te proberen zijn nieuwe interesse in de Noorse mythologie en de natuurlijke wereld vast te leggen.

Studeren met Kirkpatrick (“The Great Knock”, zoals Lewis hem later noemde) bracht hem een liefde voor de Griekse literatuur en mythologie bij en scherpte zijn debat- en redeneervaardigheden aan. In 1916 kreeg Lewis een beurs aan het University College, Oxford.

"My Irish life"

Lewis ondervond een zekere culturele schok bij de eerste aankomst in Engeland: *"Geen enkele Engelsman zal in staat zijn om mijn eerste indrukken van Engeland te begrijpen"*, schreef Lewis in *Surprised by Joy*. *"De vreemde Engelse accenten waarmee ik omringd was, leken de stemmen van demonen. Maar het ergste was het Engelse landschap ... Ik heb de ruzie sindsdien verzonnen; maar op dat moment bedacht ik een haat voor Engeland dat vele jaren duurde om te genezen."*[17]

Lewis had zich vanaf zijn jeugd ondergedompeld in de Noorse en Griekse mythologie en later in de Ierse mythologie en literatuur. Hij uitte ook een interesse in de Ierse taal, [18][19] hoewel er niet veel bewijs is dat hij werkte om het te leren. Hij ontwikkelde een bijzondere voorliefde voor W. B. - Ja. Yeats, deels vanwege Yeats's gebruik van het Keltische erfgoed van Ierland in poëzie. In een brief aan een vriend schreef Lewis: *"Ik heb hier een auteur ontdekt precies naar mijn eigen hart, van wie ik zeker weet dat je er plezier in zou hebben, W. B. - Ja. Gemaakt door Yeats. Hij schrijft toneelstukken en gedichten van zeldzame geest en schoonheid over onze oude Ierse mythologie."*[20]

In 1921 ontmoette Lewis Yeats twee keer, omdat Yeats naar Oxford was verhuisd.]Lewis was verrast om te vinden dat zijn Engelse leeftijdsgenoten onverschillig stonden tegenover Yeats en de Celtic Revival-beweging, en schreef: *"Ik ben vaak verrast om te ontdekken hoe volkomen genegeerd Yeats is onder de mannen die ik heb ontmoet: misschien is zijn oproep puur Iers - als dat zo is, bedank dan de goden dat ik Iers ben."*[22]In]het begin van zijn loopbaan overwoog Lewis zijn werk naar de grote DublinDublin-uitgevers te sturen en schreef: *"Als ik ooit mijn spullen naar een uitgever stuur, denk ik dat ik Maunsel, die Dublin-mensen, en mezelf dus zeker op de Ierse school zal proberen."*[20]

Na zijn bekering tot het christendom trok zijn interesse zich af naar de christelijke theologie en weg van heidense Keltische mystiek (in tegenstelling tot de Keltische christelijke mystiek). 24]

Lewis uitte af en toe een ietwat tongue-in-cheek chauvinisme tegenover de Engelsen. Hij beschreef een ontmoeting met een mede-Ier en schreef: *"Zoals alle Ieren die elkaar ontmoeten in Engeland, eindigden we met kritiek op het onoverwinnelijke omne tepelschap en saaiheid van de Angelsaksische race. Er is immers geen twijfel, ami, dat de Ieren het enige volk zijn: met al hun fouten zou ik niet graag leven of sterven onder een ander volk."*[25] Gedurende zijn hele leven zocht hij het gezelschap van andere Ierse mensen die in Engeland woonden en]bezocht Noord-Ierland regelmatig. In 1958 bracht hij zijn huwelijksreis daar door in de Old Inn, Crawfordsburn, [27]die hij noemde *"mijn Ierse leven"*. [28]

Verschillende critici hebben gesuggereerd dat het Lewis' ontsteltenis was over het sektarische conflict in zijn geboorteland Belfast, waardoor hij uiteindelijk zo'n oecumenisch merk van het christendom aannam.]Zoals een criticus heeft gezegd, heeft Lewis *"herhaaldelijk de deugden van alle takken van het christelijk geloof geprezen, waarbij hij de nadruk legde op een behoefte aan eenheid onder christenen rond wat de katholieke schrijver G. K. - Ja. Chesterton genaamd 'Mere Christianity', de kern van de leerstellige overtuigingen die alle denominaties delen."*[30]

Paul Stevens van de Universiteit van Toronto schreef een mening dat *"Lewis' louter christendom veel van de politieke vooroordelen van een ouderwetse Ulster-protestant heeft gemaskeerd, een inwoner van het middenklasse Belfast voor wie de Britse terugtrekking uit Noord-Ierland, zelfs in de jaren 1950 en 1960, ondenkbaar was."*

Eerste Wereldoorlog en Universiteit van Oxford

Lewis ging Oxford in de zomerperiode van 1917 binnen, studeerde aan het University College, en kort daarna trad hij toe tot het Officers Training Corps aan de universiteit als zijn “meest veelbelovende route naar het leger”.^[32] Van daaruit werd hij opgeroepen in een Cadet Battalion voor training.^[33] Na zijn training werd hij aangesteld tot het 3e bataljon van de Somerset Light Infantry van het Britse leger als een tweede luitenant, en werd later overgebracht naar het 1st Battalion van het regiment, dan dienen in Frankrijk (hij zou niet blijven bij het 3e bataljon als het verhuisde naar Noord-Ierland). Binnen enkele maanden na het binnengaan van Oxford werd hij door het Britse leger naar Frankrijk verscheept om te vechten in de Eerste Wereldoorlog.

Op zijn 19e verjaardag (29 november 1917) arriveerde Lewis aan de frontlinie in de Somme Valley in Frankrijk, waar hij voor het eerst loopgravenoorlogvoer kende. Op 15 april 1918, als 1e Bataljon Somerset Light Infantry, viel het dorp Riez du Vinage in het midden van het Duitse voorjaarsoffensief. Lewis werd gewond en twee van zijn collega's werden gedood door een Britse granaat die zijn doelwit niet haalde.^[34] Hij was depressief en had heimwee tijdens zijn herstel en werd, na zijn herstel in oktober, toegewezen aan de dienst in Andover, Engeland. Hij werd gedemobiliseerd in december 1918 en hervatte al snel zijn studie. In een latere brief verklaarde Lewis dat zijn ervaring met de verschrikkingen van de oorlog, samen met het verlies van zijn moeder en ongeluk op school, de basis vormden van zijn pessimisme en atheïsme.

Nadat Lewis terugkeerde naar Oxford, ontving hij in 1920 een “First in Honour Moderations” (Griekse en Latijnse literatuur), een eerste in de groten (filosofie en oude geschiedenis) en een eerste in het Engels in 1923. In 1924 werd hij een doctoraatsdocent aan het University College en in 1925 werd hij verkozen tot Fellow en Tutor in de Engelse literatuur aan het Magdalen College, waar hij tot 1954 29 jaar diende.

Janie Moore

Tijdens zijn legertraining deelde Lewis een kamer met een andere cadet, Edward Courtney Francis “Paddy” Moore (1898-1918). Maureen Moore, de zus van Paddy, zei dat de twee een wederzijds pact sloten dat als een van beide tijdens de oorlog zou sterven, de overlevende voor beide families zou zorgen. Paddy werd in 1918 in actie gedood en Lewis hield zich aan zijn belofte. Paddy had Lewis eerder voorgesteld aan zijn moeder, Janie King Moore, en er ontstond al snel een vriendschap tussen Lewis, die 18 was toen ze elkaar ontmoetten, en Janie, die 45 was. De vriendschap met Moore was vooral belangrijk voor Lewis terwijl hij herstelde van zijn wonden in het ziekenhuis omdat zijn vader hem niet bezocht.

Lewis woonde met en zorgde voor Moore totdat ze eind jaren veertig in het ziekenhuis werd opgenomen. Hij stelde haar routinematig voor als zijn moeder, noemde haar in brieven en ontwikkelde een diep aanhankelijke vriendschap met haar. Lewis' eigen moeder was overleden toen hij een kind was, terwijl zijn vader afstandelijk, veeleisend en excentriek was.

Speculaties over hun relatie kwamen weer bij de publicatie van de biografie van Lewis door A.N. Wilson in 1990. Wilson (die Lewis nooit heeft ontmoet) probeerde te beargumenteren dat zij enige tijd geliefden waren geweest. Wilson's biografie was niet de eerste die de relatie van Lewis met Moore aangaf. George Sayer kende Lewis 29 jaar en hij had geprobeerd de relatie te belichten gedurende de periode van 14 jaar voor de bekering van Lewis tot het christendom. In zijn biografie is Jack: A Life of C.S. Lewis, schreef hij:

Waren het geliefden? Owen Barfield, die Jack goed kende in de jaren 1920, zei ooit dat hij dacht dat de kans “vijftig” was. Hoewel ze zesentwintig jaar ouder was dan Jack, was ze nog steeds een knappe

vrouw en hij was zeker verliefd op haar. Maar het lijkt heel vreemd, als ze geliefden waren, dat hij haar "moeder" zou noemen. We weten ook dat ze niet dezelfde slaapkamer deelden. Het lijkt zeer waarschijnlijk dat hij aan haar gebonden was door de belofte die hij aan Paddy had gegeven en dat zijn belofte werd versterkt door zijn liefde voor haar als zijn tweede moeder. 39]

Later veranderde Sayer van gedachten. In de inleiding van de 1997 editie van zijn biografie van Lewis schreef hij:

Ik heb mijn mening over Lewis' relatie met mevrouw Moore moeten veranderen. Moore van de demo. In hoofdstuk acht van dit boek schreef ik dat ik niet zeker wist of het geliefden waren. Nu na gesprekken met mevrouw Moore's dochter, Maureen, en een overweging van de manier waarop hun slaapkamers werden geregeld in The Kilns, ik ben er vrij zeker van dat ze dat waren.

De romantische aard van de relatie wordt echter betwijfeld door andere schrijvers; Philip Zaleski en Carol Zaleski schrijven in *The Fellowship* dat ze bijvoorbeeld.

Wanneer -en of- Lewis een affaire met mevrouw Moore begon blijft onduidelijk.

Lewis sprak goed over mevrouw Moore, zijn hele leven, die tegen zijn vriend George Sayer zei: "Ze was genereus en leerde me ook genereus te zijn." In december 1917 schreef Lewis in een brief aan zijn jeugdvriendin Arthur Greeves dat Janie en Greeves "de twee mensen waren die het belangrijkste zijn voor mij in de wereld".

In 1930 verhuisde Lewis naar The Kilns met zijn broer Warnie, mevrouw Moore en haar dochter Maureen. The Kilns was een huis in de wijk Headington Quarry aan de rand van Oxford, nu onderdeel van de buitenwijk Risinghurst. Ze droegen allemaal financieel bij aan de aankoop van het huis, dat uiteindelijk overging naar Maureen, die toen Dame Maureen Dunbar was, toen Warren in 1973 stierf.

Moore had in haar latere jaren dementie en werd uiteindelijk overgebracht naar een verpleeghuis, waar ze in 1951 overleed. Lewis bezocht haar elke dag in dit huis tot aan haar dood.

Terug naar het christendom

Lewis groeide op in een religieuze familie die naar de kerk van Ierland ging. Hij werd een atheïst op de leeftijd van 15, hoewel hij later zijn jonge zelf beschreef als paradoxaal "erg boos op God voor het niet bestaan" en "even boos op hem voor het creëren van een wereld".[42] Zijn vroege scheiding van het christendom begon toen hij zijn religie begon te zien als een karwei en een plicht; rond deze tijd kreeg hij ook interesse in het occulte, omdat zijn studies zich uitbreidden om dergelijke onderwerpen op te nemen. Lewis citeerde Lucretius (*De rerum natura*, 5.198-9) als een van de sterkste argumenten voor atheïsme:

Nequaquam nobis divinitus esse paratam
Naturam rerum; tanta stat praedita culpa

Die hij poëtisch als volgt vertaalde:

Als God de wereld had ontworpen, zou het niet zijn
Een wereld zo broos en gebrekkig als we zien.

(Dit is een zeer poëtische in plaats van een letterlijke vertaling. Een meer letterlijke vertaling, door

William Ellery Leonard, is: "Dat op geen enkele wijze de aard van alle dingen / Voor ons werd gevormd door een goddelijke kracht - / Zo groot de fouten waarmee het wordt gehinderd.")

Lewis' interesse in het werk van de Schotse schrijver George MacDonald maakte deel uit van wat hem van het atheïsme veranderde. Dit is bijzonder goed te zien door deze passage in Lewis' *The Great Divorce*, hoofdstuk negen, wanneer de semi-autobiografische hoofdpersoon MacDonald in de hemel ontmoet:

*... Ik probeerde te beven, om deze man alles te vertellen wat zijn geschriften voor mij hadden gedaan. Ik probeerde te vertellen hoe een bepaalde ijzige middag op Leatherhead Station toen ik voor het eerst een exemplaar van *Phantastes* (die toen ongeveer zestien jaar oud was) voor mij was geweest wat de eerste aanblik van Beatrice naar Dante was geweest: Hier begint het nieuwe leven. Ik begon te bekennen hoe lang dat het leven in het gebied van verbeeldingskracht had uitgesteld: hoe langzaam en met tegenzin ik was gaan toegeven dat zijn christenheid er meer dan een toevallige verbinding mee had, hoe hard ik had geprobeerd de ware naam van de kwaliteit die me voor het eerst ontmoette in zijn boeken is de Heiligheid.*

Uiteindelijk keerde hij terug naar het christendom, nadat hij werd beïnvloed door ruzies met zijn Oxford-collega en vriend J. R. R. Tolkien, die hij op 11 mei 1926 voor het eerst heeft ontmoet, en het boek *The Everlasting Man* van G. K. - Ja. Gemaakt door Chesterton. Lewis verzette zich krachtig tegen bekering en merkte op dat hij in het christendom werd gebracht als een verloren, "schop, worstelend, wrokkig en zijn ogen darten in alle richtingen voor een kans om te ontsnappen". Hij beschreef zijn laatste strijd in *Suprised by Joy*:

Je moet je me alleen voorstellen in die kamer in Magdalena [College, Oxford], nacht na nacht, voelend, wanneer mijn geest zelfs maar een seconde van mijn werk optild, de gestage, niet aflatende benadering van Hem die ik zo ernstig niet wilde ontmoeten. Wat ik zeer vreesde, was mij eindelijk overkomen. In de Triniteitsterm van 1929 gaf Jik toe en gaf toe dat God God was, en knielde en bad: misschien, die nacht, de meest neerslachtige en terughoudende bekering in heel Engeland.

Na zijn bekering tot theïsme in 1929 bekeerde Lewis zich tot het christendom in 1931, na een lange discussie tijdens een nachtelijke wandeling langs Addison's Walk met zijn goede vrienden Tolkien en Hugo Dyson. Hij neemt verslag van het maken van een specifieke toewijding aan het christelijk geloof terwijl hij met zijn broer naar de dierentuin is. Hij werd een lid van de Church of England - enigszins tot de teleurstelling van Tolkien, die had gehoopt dat hij zou toetreden tot de katholieke kerk.

Lewis was een toegewijde Anglicaanse die een grotendeels orthodoxe Anglicaanse theologie handhaafde, hoewel hij in zijn verontschuldigende geschriften een poging deed om te voorkomen dat hij een denominatie omarmde. In zijn latere geschriften geloven sommigen dat hij ideeën voorstelde zoals zuivering van dagelijkse zonden na de dood in het vagevuur (*De Grote Beginsel* en *Brieven aan Malcolm*) en doodzonde (*De Schroeftbrieven*), die over het algemeen worden beschouwd als rooms-katholieke leringen, hoewel ze ook op grote schaal worden gehouden in het Anglicisme (met name in de hoge kerk Anglo-katholieke kringen). Hoe dan ook, Lewis beschouwde zichzelf als een volledig orthodoxe Anglicaan tot het einde van zijn leven, als gevolg dat hij aanvankelijk alleen naar de kerk was geweest om de communie te ontvangen en was afgestoten door de hymnen en de slechte kwaliteit van de preken. Hij kwam later om zichzelf geëerd te beschouwen door te aanbidden met mannen van geloof die in armoedige kleding en werklaarzen kwamen en die alle verzen zong voor

alle hymnen.

Tweede Wereldoorlog

Na het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog in 1939, namen de Lewisen kinderevacués uit Londen en andere steden naar The Kilns. Lewis was pas 40 toen de oorlog begon, en hij probeerde terug te keren in militaire dienst, het aanbieden om cadetten te instrueren; zijn aanbod werd echter niet aanvaard. Hij verwierp de suggestie van het wervingsbureau om columns te schrijven voor het ministerie van Informatie in de pers, omdat hij niet wilde "groeten leugens" [52] om de vijand te misleiden. Later diende hij in de lokale Home Guard in Oxford. 52]

Van 1941 tot 1943 sprak Lewis over religieuze programma's die vanuit Londen door de BBC werden uitgezonden, terwijl de stad onder periodieke luchtaanvallen stond. Deze uitzendingen werden in dat stadium gewaardeerd door burgers en militairen. Air Chief Marshal Sir Donald Hardman schreef bijvoorbeeld:

"De oorlog, het hele leven, alles leek meestal zinloos. We hadden velen van ons een sleutel nodig tot de betekenis van het universum. Lewis voorzag alleen dat."

De jeugdige Alistair Cooke was minder onder de indruk en beschreef in 1944 *"de alarmerende mode van de heer. C.S. van C.S. Lewis als een voorbeeld van hoe oorlogstijd de neiging heeft om "zoveel kwakzalverrezen en messias te spioneren"*. De uitzendingen werden geanonimiseerd in het Mere Christendom. Vanaf 1941 werd Lewis bezet tijdens zijn zomervakantieweekenden en bezocht Royal Air Force-stations om te spreken over zijn geloof, uitgenodigd door kapelaan Maurits, aan de hand zijn geloof

Het was ook tijdens dezelfde oorlogsperiode dat Lewis werd uitgenodigd om de eerste president van de Oxford Socratic Club te worden in januari 1942, een positie die hij enthousiast bekleedde tot hij ontslag nam bij de Universiteit van Cambridge in 1954.

Weigeren van eer

Lewis werd genoemd op de laatste lijst van onderscheidingen door George VI in december 1951 als commandant van de Orde van het Britse Rijk (CBE), maar weigerde om associatie met eventuele politieke kwesties te vermijden.

Voorzitter van de Universiteit van Cambridge

In 1954 nam Lewis de nieuw opgerichte leerstoel Mediaeval en Renaissance Literatuur aan het Magdalene College in Cambridge, waar hij zijn loopbaan beëindigde. Hij hield een sterke band met de stad Oxford, hield daar een huis en keerde terug in het weekend tot zijn dood in 1963.

Joy Davidman

Lewis correspondeerde in zijn latere leven met Joy Davidman Gresham, een Amerikaanse schrijfster van Joodse afkomst, een voormalig lid van de Communistische Partij van de Verenigde Staten en een

bekeerling van het atheïsme naar het christendom. Ze werd gescheiden van haar alcoholist en gewelddadige echtgenoot, de romanschrijver William L. Gresham en kwam naar Engeland met haar twee zonen, David en Douglas.]Lewis beschouwde haar in eerste instantie als een aangename intellectuele metgezel en persoonlijke vriend, en het was op dit niveau dat hij ermee instemde om een burgerlijk huwelijkscontract met haar aan te gaan, zodat ze in Groot-Brittannië kon blijven wonen.]Ze waren getrouwd op het kantoor van het register, 42 St Giles', Oxford, op 23 april 1956.][65]Lewis's broer Warren schreef: "Voor Jack de aantrekkingskracht was in eerste instantie ongetwijfeld intellectueel. Vreugde was de enige vrouw die hij had ontmoet ... die een brein had dat overeenkwam met zijn eigen in soepelheid, in de breedte van belang, en in analytisch begrip, en vooral in humor en een gevoel van plezier.[62]Na het klagen over een pijnlijke heup, werd ze gediagnosticeerd met terminale botkanker, en de relatie ontwikkelde zich tot het punt dat ze zochten naar een christelijk huwelijk. Omdat ze gescheiden was, was dit op dat moment niet eenvoudig in de Church of England, maar een vriend, ds. Peter Bide, voerde de ceremonie uit in haar bed in het Churchill Hospital op 21 maart 1957. 66]

Gresham's kanker ging al snel in remissie en het paar woonde samen als een familie met Warren Lewis tot 1960, toen haar kanker terugkeerde. Hij overleed op 13 juli 1960. Eerder dat jaar nam het echtpaar een korte vakantie in Griekenland en de Egeïsche Zee; Lewis was dol op wandelen, maar niet van reizen, en dit markeerde zijn enige oversteek van het Engelse Kanaal na 1918. Lewis' boek *A Grief Observed* beschrijft zijn ervaring van rouw op zo'n rauwe en persoonlijke manier dat hij het oorspronkelijk onder het pseudoniem N heeft uitgebracht. W. W. van W. Clerk om te voorkomen dat lezers het boek met hem associëren. Ironisch genoeg hebben veel vrienden het boek aan Lewis aanbevolen als een methode om met zijn eigen verdriet om te gaan. Na de dood van Lewis werd zijn auteurschap openbaar gemaakt door Faber, met toestemming van de executeurs. 67]

Lewis had de twee zonen van Gresham geadopteerd en bleef ze na haar dood opvoeden. Douglas Gresham is een christen als Lewis en zijn moeder, [68]terwijl David Gresham zich wendde tot het voorouderlijke geloof van zijn moeder, orthodox-joods in zijn geloof. De geschriften van zijn moeder hadden de Joden op een onsympathieke manier gekenmerkt, met name op shechita (rituele slachting). David informeerde Lewis dat hij een duw, een rituele slachter, zou worden om dit soort Joodse religieuze functionarissen aan de wereld in een gunstiger daglicht te presenteren. In een interview in 2005 erkende Douglas Gresham dat hij en zijn broer niet in de buurt waren, hoewel ze via e-mail hadden gecorrespondeerd. 69]

David overleed op 25 december 2014.[70]In 2020 onthulde Douglas dat zijn broer was overleden in een Zwitsers psychiatrisch ziekenhuis en dat toen David een jonge man was, hij was gediagnosticeerd met paranoïde schizofrenie. 71]

Ziekte en de dood

Begin juni 1961 raakte Lewis besmet met recurrenente nefritis die vorderde naar chronische laaggradige sepsis. Zijn ziekte zorgde ervoor dat hij de herfstperiode in Cambridge miste, hoewel zijn gezondheid in 1962 geleidelijk begon te verbeteren en hij die april terugkeerde. Zijn gezondheid bleef verbeteren en volgens zijn vriend George Sayer was Lewis begin 1963 volledig zelf.

Op 15 juli van dat jaar werd Lewis ziek en werd opgenomen in het ziekenhuis; hij had de volgende dag om 17:00 uur een hartaanval en viel in een coma, maar werd onverwacht wakker de volgende dag om 14.00 uur. Nadat hij uit het ziekenhuis was ontslagen, keerde Lewis terug naar de Kilns, hoewel hij te ziek was om weer aan het werk te gaan. Als gevolg hiervan nam hij ontslag uit zijn functie in Cambridge in augustus 1963.

Lewis' toestand bleef afnemen en hij werd medio november gediagnosticeerd met nierfalen in het eindstadium. Hij stortte in in zijn slaapkamer om 17:30 op 22 november, op 64-jarige leeftijd, en stierf een paar minuten later.]Hij is begraven op het kerkhof van de Holy Trinity Church, Headington, Oxford.]Zijn broer Warren stierf op 9 april 1973 en werd begraven in hetzelfde graf. 74]

De berichtgeving in de media over de dood van Lewis werd grotendeels overschaduwde door het nieuws van de moord op John F. Kennedy, die op dezelfde dag plaatsvond (ongeveer 55 minuten na de ineenstorting van Lewis), net als de dood van de Engelse schrijver Aldous Huxley, de auteur van *Brave New World*.]Dit toeval was de inspiratie voor het boek *Between Heaven and Hell: A Dialog Somewhere Beyond Death* with John F. Kennedy, C., Verenigde Staten - S. Lewis, en Aldous Huxley.]Lewis wordt herdacht op 22 november in de kerkkalender van de Bisschoppenkerk. 77]

Loopbaan

De geleerde

Lewis begon zijn academische loopbaan als student aan Oxford, waar hij een triple first won, de hoogste onderscheiding op drie gebieden van de studie.]Hij werd vervolgens verkozen tot Fellow van Magdalen College, Oxford, waar hij werkte voor bijna dertig jaar, van 1925 tot 1954.]In 1954 werd hij bekroond met de nieuw opgerichte voorzitter van Mediaeval and Renaissance Literatuur aan de Universiteit van Cambridge, en werd verkozen tot een fellow van Magdalene College.]Met betrekking tot zijn benoemde academische veld, betoogde hij dat er niet zo iets bestond als een Engelse renaissance.]80[81] Veel van zijn wetenschappelijk werk concentreerde zich op de latere Middeleeuwen, in het bijzonder het gebruik van allegorie. Zijn *The Allegory of Love* (1936) hielp bij het stimuleren van de serieuze studie van de late middeleeuwse verhalen zoals de *Roman de la Rose*. 82] De adelaars- en kinderpun in Oxford, waar de Inklings elkaar ontmoetten op dinsdagochtend in 1939

Lewis kreeg de opdracht om het boek Engelse literatuur te schrijven in de zestiende eeuw (uitsluitend drama) voor de Oxford-geschiedenis van de Engelse literatuur. 80 Zijn boek *A Preface to Paradise Lost* wordt]nog steeds aangehaald als een kritiek op dat werk. Zijn laatste academische werk, *The Discarded Image: Een inleiding tot de middeleeuwse en renaissance literatuur* (1964), is een samenvatting van het middeleeuwse wereldbeeld, een verwijzing naar het "weggegooid beeld" van de kosmos. 84]

Lewis was een productieve schrijver en zijn kring van literaire vrienden werd een informele discussiemaatschappij die bekend staat als de "Inklings", waaronder J. R. R. Tolkien, Nevill Coghill, Lord David Cecil, Charles Williams, Owen Barfield en zijn broer Warren Lewis. Glynne wijst op december 1929 als de begindatum van de Inklings.]Lewis' vriendschap met Coghill en Tolkien groeide tijdens hun tijd als leden van de Kolbétar, een Oud-Noorse leesgroep die Tolkien oprichtte en die eindigde rond de tijd van het begin van de Inklings.]In Oxford was hij de leergier van de dichter John Betjeman, de theatercriticus Kenneth Tynan, de katholieke priester Bede Griffiths, de schrijver Roger Lancelyn Green en de Sufisoefi-geleerde Martin Lings, naast vele andere studenten. De religieuze en conservatieve Betjeman verafschuwde Lewis, terwijl de anti-establishment Tynan een levenslange bewondering voor hem behield.][page needed]

Van Tolkien schrijft Lewis in *Surprised by Joy*:

Toen ik begon met lesgeven voor de Engelse faculteit, maakte ik twee andere vrienden, beide christenen (deze queer mensen leken

nu aan elke kant op te duiken) die me later veel hulp moesten geven bij het overwinnen van de laatste stile. Het waren HVV Dyson en JRR Tolkien. Vriendschap met de laatste markeerde de afbraak van twee oude vooroordelen. Bij mijn eerste komst in de wereld was ik (impliciet) gewaarschuwd om nooit een Papist te vertrouwen, en bij mijn eerste komst naar de Engelse faculteit (expliciet) nooit een filoloog te vertrouwen. Tolkien was beide.

Novelist

Naast zijn wetenschappelijke werk schreef Lewis verschillende populaire romans, waaronder de sciencefiction-ruimtetrilogie voor volwassenen en de Narnia-fantasieën voor kinderen. De meesten behandelen impliciet christelijke thema's zoals zonde, de val van de mensheid uit de genade en verlossing.

Zijn eerste roman nadat hij christen was geworden, was *The Pilgrim's Regress* (1933), die zijn reis naar het christendom uitbeelde in de allegorische stijl van de voortgang van John Bunyan. Het boek werd slecht ontvangen door critici op het moment, [24]hoewel David Martyn Lloyd-Jones, een van Lewis' tijdgenoten in Oxford, gaf hem veel waarde aanmoediging. Gevraagd door Lloyd-Jones wanneer hij een ander boek zou schrijven, antwoordde Lewis: "Als ik de betekenis van het gebed begrijp." [1]

De *Space Trilogy* (ook wel de *Kosmische Trilogie* of *Ransom Trilogy* genoemd) ging over wat Lewis zag als de ontmenselijkende trends in hedendaagse sciencefiction. Het eerste boek, *Out of the Silent Planet*, werd geschreven na een gesprek met zijn vriend Tolkien over deze trends. Lewis stemde ermee in om een "ruimtereis" -verhaal te schrijven en Tolkien een "tijdreizen" -verhaal, maar Tolkien voltooide nooit "The Lost Road", waarbij zijn Midden-aarde werd gekoppeld aan de moderne wereld. Lewis' hoofdpersoon Elwin Ransom is deels gebaseerd op Tolkien, een feit waarop Tolkien in zijn brieven zinspeelt. 92]

De tweede roman, *Perelandra*, toont een nieuwe tuin van Eden op de planeet Venus, een nieuwe Adam en Eva, en een nieuwe "slangenfiguur" om Eva te verleiden. Het verhaal kan worden gezien als een verslag van wat er had kunnen gebeuren als de aardse Adam de slang had verslagen en de val van de mens had vermeden, waarbij Ransom tussenbeide kwam in de roman om de nieuwe Adam en Eva te "verondalen" van de misleidingen van de vijand. De derde roman, *That Hideous Strength*, ontwikkelt het thema van de nihilistische wetenschap die de traditionele menselijke waarden bedreigt, belichaamd in de Arthuriaanse legende.citation needed

Veel ideeën in de trilogie, met name tegen ontmenselijking zoals afgebeeld in het derde boek, worden meer formeel gepresenteerd in *The Abolition of Man*, gebaseerd op een reeks lezingen van Lewis aan de Durham University in 1943. Lewis bleef in Durham, waar hij overweldigd was door de pracht van de kathedraal. Die afzettingskracht speelt zich in feite af in de omgeving van de "Edgestow" - universiteit, een kleine Engelse universiteit zoals Durham, hoewel Lewis elke andere gelijkenis tussen de twee afwijst. 93]

Walter Hooper, de literaire executeur van Lewis, ontdekte een fragment van een andere sciencefictionroman, die blijkbaar door Lewis *The Dark Tower* werd geschreven. Ransom verschijnt in het verhaal, maar het is niet duidelijk of het boek bedoeld was als onderdeel van dezelfde romans. Het manuscript werd uiteindelijk gepubliceerd in 1977, hoewel Lewis geleerde Kathryn Lindskoog twijfelt aan de authenticiteit ervan. 94]

De bergen van Mourne inspireerde Lewis om de *Kronieken van Narnia* te schrijven. Lewis schreef over hen: "Ik heb landschappen gezien ... die, onder een bepaald licht, me het gevoel geven dat op elk

moment een reus zijn hoofd over de volgende bergkam zou kunnen opheffen.”[95]

De kronieken van Narnia, die als een klassieker in de kinderliteratuur worden beschouwd, is een reeks van zeven fantasyromans. De serie werd geschreven tussen 1949 en 1954 en geïllustreerd door Pauline Baynes en is het populaire werk van Lewis, met meer dan 100 miljoen exemplaren verkocht in 41 talen (Kelly 2006).Guthmann 2005 Het is meerdere keren aangepast, compleet of gedeeltelijk, voor radio, televisie, podium en film.]In 1956, de laatste roman in de serie, The Last Battle , won de Carnegie Medal. 97]

De boeken bevatten christelijke ideeën die bedoeld zijn om gemakkelijk toegankelijk te zijn voor jonge lezers. Naast christelijke thema's, Lewis leent ook personages uit de Griekse en Romeinse mythologie, evenals traditionele Britse en Ierse sprookjes. 98][99]

Lewis' laatste roman, Till We Have Faces, een hervertelling van de mythe van Cupido en Psyche, werd gepubliceerd in 1956.]Hoewel Lewis het “ver en weg mijn beste boek” noemde, werd het niet zo goed beoordeeld als zijn vorige werk. 100]

Andere werken

Lewis schreef een aantal werken over de hemel en de hel. Een van deze, The Great Divorce, is een korte novelle waarin een paar inwoners van de hel een busrit maken naar de hemel, waar ze worden opgewacht door mensen die daar wonen. Het voorstel is dat ze kunnen blijven als ze willen, in welk geval ze de plaats kunnen noemen waar ze vandaan kwamen Purgatory”Vagevuur“, in plaats van “Hell”, maar velen vinden het niet naar eigen smaak. De titel is een verwijzing naar William Blake's The Marriage of Heaven and Hell, een concept dat Lewis een “rampzalige fout” vond. Dit werk weerspiegelt opzettelijk twee andere meer bekende werken met een soortgelijk thema: de Goddelijke Komedie van Dante Alighieri en Bunyan's The Pilgrim's Progress.

Een ander kort werk, The Screwtape Letters, dat hij aan Tolkien wijdde, bestaat uit brieven van advies van de senior demon Screwtape aan zijn neef Wormwood over de beste manieren om een bepaald mens te verleiden en zijn verdoemening veilig te stellen.]Lewis' laatste roman was Till We Have Faces, die hij beschouwde als zijn meest volwassen en meesterlijke werk van fictie, maar dat nooit een populair succes was. Het is een hervertelling van de mythe van Cupido en Psyche vanuit het ongewone perspectief van de zus van Psyche. Het is diep bezorgd over religieuze ideeën, maar de setting is volledig heidens, en de verbanden met specifieke christelijke overtuigingen blijven impliciet.[102]

Voor Lewis' bekering tot het christendom publiceerde hij twee boeken: Spirits in Bondage, een verzameling gedichten en Dymer, een enkel narratief gedicht. Beide werden gepubliceerd onder het pseudoniem Clive Hamilton. Andere narratieve gedichten zijn sindsdien postuum gepubliceerd, waaronder Launcelot, The Nameless Isle en The Queen of Drum. 103]

Hij schreef ook The Four Loves, die retorisch vier categorieën van liefde uitlegt: vriendschap, eros, genegenheid en naastenliefde. 104]

In 2009 werd een gedeeltelijk ontwerp ontdekt van Language and Human Nature, waarmee Lewis samen met J was begonnen met schrijven. R. R. R. R. Tolkien, maar die nooit is voltooid. 105]

In 2024 werd een origineel gedicht ontdekt in een verzameling documenten in speciale collecties aan de Universiteit van Leeds. 106] Zijn Oud-Engelse titel, “M'd'r?r?e Ne W?g, wordt niet gemakkelijk vertaald in het moderne Engels en verwijst naar het epische gedicht Beowulf.]Het gedicht was gericht aan de professor van het Engels Eric Valentine Gordon en zijn vrouw Dr. Ida Gordon.]Het werd geschreven onder de pseudoniem Nat Whilk, wat “iemand” betekent in het Ouds-Engels. 106]

Een christelijke apologet

Lewis wordt door velen beschouwd als een van de meest invloedrijke christelijke apologeten van zijn tijd, naast zijn loopbaan als hoogleraar Engels en auteur van fictie. Het louter christendom werd verkozen tot beste boek van de 20e eeuw door Christianity Today in 2000.]Hij is "De Apostel voor de sceptici" genoemd vanwege zijn benadering van het religieuze geloof als een scepticus, en zijn volgende bekering. 109]

Lewis was zeer geïnteresseerd in het presenteren van een argument uit de rede tegen metafysisch naturalisme en voor het bestaan van God. Alleen het christendom, het probleem van pijn en wonderen waren allemaal betrokken, tot op zekere hoogte, met het weerleggen van populaire bezwaren tegen het christendom, zoals de vraag: "Hoe kan een goede God pijn in de wereld laten bestaan?" Hij werd ook een populaire docent en omroep, en een deel van zijn schrijven is ontstaan als scripts voor radio gesprekken of lezingen (met inbegrip van veel van Mere Christianity) [.][page needed]

Volgens George Sayer leidde het verliezen van een debat in 1948 met Elizabeth Anscombe, ook een christen, Lewis ertoe zijn rol als apologet opnieuw te evalueren en zijn toekomstige werken concentreerden zich op devotionele literatuur en kinderboeken.]Anscombe had een heel andere herinnering aan de uitkomst van het debat en het emotionele effect op Lewis.]Victor Reppert betwist ook Sayer, met een opsomming van enkele van Lewis' post-1948 apologetische publicaties, waaronder de tweede en herziene editie van zijn Miracles in 1960, waarin Lewis de kritiek van Anscombe aan de orde stelde. 112 Ook opmerkelijk is Roger Teichman's suggestie in The Philosophy of Elizabeth Anscombe dat de intellectuele impact van Anscombe's paper op Lewis' filosofische zelfvertrouwen niet overschat zou moeten worden: "... het lijkt onwaarschijnlijk dat hij zich net zo onherstelbaar verpletterd voelde als sommige van zijn kennissen hebben gemaakt; de aflevering is waarschijnlijk een opgeblazen legende, in dezelfde categorie als de affaire van Wittgenstein's. Zeker, Anscombe zelf geloofde dat Lewis' argument, hoewel gebrekkig, iets heel belangrijks kreeg; ze dacht dat dit meer naar buiten kwam in de verbeterde versie ervan die Lewis presenteerde in een volgende editie van Miracles - hoewel die versie ook 'veel had om erin te bekritisieren'.[113] Bekijk op aanvraag

Lewis schreef een autobiografie getiteld Verrasd door Joy, die speciale nadruk legt op zijn eigen bekering.]Hij schreef ook vele essays en openbare toespraken over het christelijk geloof, waarvan er vele werden verzameld in God in het Dock en het gewicht van glorie en andere adressen. 114][115]

Zijn bekendste werken, de Kronieken van Narnia, bevatten veel sterke christelijke boodschappen en worden vaak als allegorie beschouwd. Lewis, een expert op het gebied van allegorie, beweerde dat de boeken geen allegorie waren en noemde de christelijke aspecten ervan liever suppositional"overnamelijk". Lewis schreef in een brief aan een mevrouw. Haak in december 1958:

Als Aslan de immatiserende Godheid op dezelfde manier zou vertegenwoordigen als Giant Despair [een personage in The Pilgrims Progress] wanhoop vertegenwoordigt, zou hij een allegorische figuur zijn. In werkelijkheid is hij een uitvinding die een denkbeeldig antwoord geeft op de vraag: "Hoe zou Christus kunnen worden als er werkelijk een wereld als Narnia was en Hij ervoor koos om geïncarneerd te worden en te sterven en weer op te staan in die wereld zoals Hij in werkelijkheid heeft gedaan?" Dit is helemaal geen allegorie. 116]

Voorafgaand aan zijn bekering gebruikte Lewis het woord "Mosla" om te verwijzen naar moslims, aanhangers van de islam; na zijn bekering begon hij echter "mo Mohammedanen te gebruiken" en beschreef hij de islam als een christelijke ketterij in plaats van een onafhankelijke religie. 117]

“Trilemma” aangekondigd

Zie het trilemma van Lewis voor het hoofdartikel over dit onderwerp.

In a much-cited passage from *Mere Christianity*, Lewis challenged the view that Jesus was a great moral teacher but not God. He argued that Jesus made several implicit claims to divinity, which would logically exclude that claim:

Ik probeer hier te voorkomen dat iemand het echt domme ding zegt dat mensen vaak over Hem zeggen: 'Ik ben klaar om Jezus te accepteren als een grote morele leraar, maar ik accepteer zijn bewering niet dat hij God is.' Dat is het enige wat we niet mogen zeggen. Een man die slechts een man was en zei dat het soort dingen die Jezus zei geen grote morele leraar zou zijn. Hij zou een gek zijn – op het niveau van de man die zegt dat hij een gepocheerd ei is – of anders zou hij de duivel van de hel zijn. Je moet je keuze maken. Of deze man was en is, de Zoon van God, of anders een krankzinnige of iets ergers. Je kunt hem opsluiten voor een dwaas, je kunt op hem spugen en hem doden als een demon of je kunt aan zijn voeten vallen en hem Heer en God noemen, maar laten we niet komen met een betuttelende onzin over zijn groot menselijke leraar. Hij heeft dat niet voor ons opengelaten. Hij was niet van plan om dat te doen. 118]

Although this argument is sometimes called “Lewis's trilemma”, Lewis did not invent it but rather developed and popularized it. It has also been used by the Christian apologist Josh McDowell in his book *More Than a Carpenter*.^[119] It has been widely repeated in Christian apologetic literature but largely ignored by professional theologians and biblical scholars.^[120]

Lewis's Christian apologetics, and this argument in particular, have been criticized. Philosopher John Beversluis described Lewis's arguments as “textually careless and theologically unreliable”,^[121] and this particular argument as logically unsound and an example of a false dilemma.^[122] The Anglican New Testament scholar N. T. Wright criticizes Lewis for failing to recognize the significance of Jesus's Jewish identity and setting – an oversight which “at best, drastically short-circuits the argument” and which lays Lewis open to criticism that his argument “doesn't work as history, and it backfires dangerously when historical critics question his reading of the gospels”, although he argues that this “doesn't undermine the eventual claim”.^[123]

Lewis used a similar argument in *The Lion, the Witch and the Wardrobe*, when the old Professor advises his young guests that their sister's claims of a magical world must logically be taken as either lies, madness, or truth.^[112]

Universele moraliteit

Een van de belangrijkste stellingen in de apologie van Lewis is dat er een gemeenschappelijke moraal bekend is in de hele mensheid, die hij 'natuurlijke wet' noemt. In de eerste vijf hoofdstukken van het *Mere Christianity* bespreekt Lewis het idee dat mensen een gedragsstandaard hebben waarvan ze verwachten dat mensen zich eraan houden. Lewis beweert dat mensen over de hele wereld weten wat deze wet is en wanneer ze het overtreden. Hij gaat verder met te beweren dat er iemand of iets moet zijn achter zo'n universele reeks principes. 124]

Dit zijn dan de twee punten die ik wilde maken. Ten eerste, dat mensen, over de hele aarde, dit merkwaardige idee hebben dat ze zich op een bepaalde manier moeten gedragen en er niet echt vanaf kunnen komen. Ten tweede, dat ze zich in feite niet op die manier gedragen. Zij kennen de wet van de

natuur, zij breken haar. Deze twee feiten vormen het fundament van alle duidelijkheid over onszelf en het universum waarin we leven. 125]

Lewis portretteert Universal Morality in zijn fictieve werken. In *The Chronicles of Narnia* beschrijft hij universele moraliteit als de “diepe magie” die iedereen kende. 126] Foto's van de foto's

In het tweede hoofdstuk van het *Mere Christianity* erkent Lewis dat “veel mensen het moeilijk vinden om te begrijpen wat deze Wet van de Mens is ...”. En hij antwoordt eerst op het idee “dat de Morele Wet gewoon ons kudde-instinct is” en ten tweede op het idee “dat de Morele Wet gewoon een sociale conventie is”. In reactie op het tweede idee merkt Lewis op dat mensen vaak klagen dat de ene reeks morele ideeën beter is dan de andere, maar dat dit er eigenlijk pleit voor dat er een “Real Morality” bestaat waarmee ze andere moraliteiten vergelijken. Ten slotte merkt hij op dat soms verschillen in morele codes worden overdreven door mensen die verschillen in overtuigingen over moraliteit verwarren met verschillen in overtuigingen over feiten:

Ik heb mensen ontmoet die de verschillen overdrijven, omdat ze geen onderscheid maken tussen verschillen in moraliteit en meningsverschillen over feiten. Een man zei bijvoorbeeld tegen me: "Driehonderd jaar geleden zetten mensen in Engeland heksen dood. Is dat wat je de regel van menselijke natuur of juiste gedrag noemt? Maar de reden dat we geen heksen executeren, is dat we niet geloven dat er zulke dingen zijn. Als we dat deden - als we echt dachten dat er mensen waren die rondgingen en zichzelf aan de duivel hadden verkocht en in ruil daarvoor bovennatuurlijke krachten van hem hadden ontvangen en deze krachten gebruikten om hun burens te doden of hen gek te maken of slecht weer te brengen, we het er zeker allemaal over eens zouden zijn dat als iemand de doodstraf verdiende, dan deden deze smerige quislings dat wel. Er is hier geen verschil van moreel principe: het verschil gaat gewoon over een feit. Het kan een grote vooruitgang in kennis zijn om niet in heksen te geloven: er is geen morele vooruitgang in het niet uitvoeren wanneer je denkt dat ze er niet zijn. Je zou een man niet humane oproepen om op te houden met het inrichten van muizenvallen als hij dat deed omdat hij geloofde dat er geen muizen in het huis waren. 127]

Lewis had ook een vrij progressieve opvattingen over het onderwerp “diermoraal”, in het bijzonder het lijden van dieren, zoals blijkt uit een aantal van zijn essays: met name *On Vivisection* en “[*On the Pains of Animals*”].[129][130]]

Politieke standpunten

Meer informatie: the abolition of man : https://en.wikipedia.org/wiki/The_Abolition_of_Man

Lewis schuwde politieke betrokkenheid en partijpolitiek, nam weinig belangstelling voor voorbijgaande politieke kwesties en hield veel politici in minachting. Hij weigerde een ridderschap uit angst dat zijn tegenstanders het vervolgens zouden gebruiken om hem te beschuldigen van het houden van een politiek standpunt, en hij zag zijn rol als christelijke apologeet. Zijn wereldbeeld was christelijk, maar hij geloofde ook niet in de oprichting van christelijke partijen. Hij vermeed de politieke sfeer, hoewel hij er niet onwetend van was. Hij zag zichzelf niet als een politiek filosoof, maar zijn werk, *De afschaffing van de mens* (1943) verdedigt objectieve waarde en het begrip natuurwet. Lewis verwees naar dit werk als bijna zijn eigen favoriet, hoewel hij vond dat het grotendeels was

genegeerd. De afschaffing van de mens werd niet als iets nieuws gepresenteerd. In plaats daarvan besteedde hij aandacht aan ideeën, met de bedoeling ze te herstellen. In *The Abolition of Man* bood Lewis de postmoderne wereld een visie op de werkelijkheid die onze geleefde morele ervaringen kon begrijpen, en hij bracht een krachtige verdediging van de natuurwet als een noodzakelijke basis voor "het idee van een regel die geen tirannie is of een gehoorzaamheid die geen slavernij is".

Erfenis

Lewis blijft een breed lezerspubliek aantrekken. In 2008 rangschikte *The Times* hem als elfde op hun [lijst van "de 50 grootste Britse schrijvers sinds 1945"](#). Lezers van zijn fictie zijn zich vaak niet bewust van wat Lewis als de christelijke thema's van zijn werken beschouwde. Zijn christelijke apologetiek wordt gelezen en geciteerd door leden van vele christelijke denominaties. In 2013, 50 jaar na zijn dood, werd Lewis toegevoegd bij de grootste schrijvers van Groot-Brittannië erkend in Poets' Corner, Westminster Abbey. De inwijdingsdienst, om 12.00 uur op 22 november 2013, bevatte een lezing van *The Last Battle* van Douglas Gresham, de jonge stiefzoon van Lewis. Bloemen werden gelegd door Walter Hooper, beheerder en literair adviseur van de Lewis Estate. Een adres werd afgeleverd door de voormalige aartsbisschop van Canterbury Rowan Williams. De vloer stenen inscriptie is een citaat van een adres van Lewis:

*Ik geloof in het christendom als ik geloof dat de zon is opgestaan,
niet alleen omdat ik het zie, maar omdat ik daardoor al het andere
zie.*

Lewis is het onderwerp geweest van verschillende biografieën, waarvan er een paar werden geschreven door goede vrienden, zoals Roger Lancelyn Green en George Sayer. In 1985 het scenario *Shadowlands* van William Nicholson dramatiseerde Lewis's leven en relatie met Joy Davidman Gresham. Het werd uitgezonden op de Britse televisie met in de hoofdrollen Joss Ackland en Claire Bloom. Dit werd ook opgevoerd als een theaterstuk met in de hoofdrollen Nigel Hawthorne in 1989 en werd omgezet in de 1993-film *Shadowlands* met in de hoofdrollen Anthony Hopkins en Debra Winger.

Veel boeken zijn geïnspireerd door Lewis, waaronder *A Severe Mercy* door zijn correspondent en vriend Sheldon Vanauken. De *Kronieken van Narnia* zijn bijzonder invloedrijk geweest. Moderne kinderliteratuur is min of meer beïnvloed door de serie van Lewis, zoals Daniel Handler's *A Series of Unfortunate Events*, Eoin Colfer's *Artemis Fowl*, Philip Pullman's *His Dark Materials* en J. K. - Ja. Rowling ' s *Harry Potter*. Pullman is een atheïst en staat bekend om scherp kritisch te zijn over Lewis' werk, het beschuldigen van Lewis van het tonen van religieuze propaganda, vrouwenhaat, racisme en emotioneel sadisme in zijn boeken. Hij heeft echter ook bescheiden de *Kronieken van Narnia* geprezen als een "serieus" literair werk in vergelijking met Tolkien's "triviale" *The Lord of the Rings*. Auteurs van volwassen fantasieliteratuur voor volwassenen, zoals Tim Powers, hebben ook getuigd dat ze worden beïnvloed door het werk van Lewis.

Het grootste deel van Lewis' postuum werk is bewerkt door zijn literaire executeur Walter Hooper. Kathryn Lindskoog, een onafhankelijke Lewis-geleerde, betoogde dat de beurs van Hooper niet betrouwbaar is en dat hij valse verklaringen heeft afgelegd en vervalste werken aan Lewis heeft toegeschreven. Lewis' stiefzoon, Douglas Gresham, ontkent de gevalsibiliteitsclaims en zegt dat "*hij hele controverse ding werd ontworpen om zeer persoonlijke redenen ... Haar fantasierijke theorieën zijn behoorlijk grondig in diskrediet gebracht.*"

Een bronzen standbeeld van Lewis' personage Digory uit *The Magician's Nephew* staat in Belfast's Holywood Arches voor de Holywood Road Library.

Meerdere C.S. Lewis Societies bestaan over de hele wereld, waaronder een die werd opgericht in Oxford in 1982. De C.S. Lewis Society aan de Universiteit van Oxford komt bijeen in Pusey House om de papieren over het leven en de werken van Lewis en de andere Inklings te bespreken, en over het algemeen alles te waarderen.

Er zijn live-actions gemaakt van drie van The Chronicles of Narnia: The Lion, the Witch and Wardrobe (2005), Prince Caspian (2008) en The Voyage of the Dawn Treader (2010).

Lewis is een hoofdpersoon in de serie The Chronicles of the Imaginarium Geographica van James A. Owen.]Hij is een van de twee personages in Mark St. Germain's 2009 speelt Freud's Last Session, die zich een ontmoeting voorstelt tussen Lewis, 40 jaar oud, en Sigmund Freud, 83 jaar oud, in Freud's huis in Hampstead, Londen, in 1939, als de Tweede Wereldoorlog op het punt staat uit te breken.]In 2023 werd Freud's Last Session uitgebracht als een film met in de hoofdrollen Anthony Hopkins als Freud en Matthew Goode als Lewis. Het had ook nog meer personages, waaronder Anna Freud, gespeeld door Liv Lisa Fries.

In 2021 werd The Most Reluctant Convert, een biografisch drama over het leven en de bekering van Lewis, uitgebracht. 154] Foto's van de Verenigde Staten

Het CS Lewis Nature Reserve, op grond van Lewis, ligt achter zijn huis, The Kilns. 155][156] Er is openbare toegang. 157] Bekijk per stad

Bibliografie

Nonfictie

- The Allegory of Love: A Study in Medieval Tradition (1936)
- Rehabilitations and Other Essays (1939; two essays not included in Essay Collection [2000])
- The Personal Heresy: A Controversy (with E. M. W. Tillyard, 1939)
- The Problem of Pain (1940)
- The Case for Christianity (1942)
- A Preface to Paradise Lost (1942)
- Broadcast Talks (1942)
- The Abolition of Man (1943)
- Christian Behaviour (1943)
- Beyond Personality (1944)
- "The Inner Ring" (1944)[1]
- Miracles: A Preliminary Study (1947, revised 1960)
- Arthurian Torso (1948; on Charles Williams's poetry)
- Transposition, and Other Addresses (1949)
- Mere Christianity: A Revised and Amplified Edition, with a New Introduction, of the Three Books, Broadcast Talks, Christian Behaviour, and Beyond Personality (1952; based on radio talks of 1941–1944)
- English Literature in the Sixteenth Century Excluding Drama. Oxford University Press. 1954; 1975. ISBN 0-19-881298-1
- Major British Writers, Vol I (1954; contribution on Edmund Spenser)
- Surprised by Joy: The Shape of My Early Life (1955; autobiography)
- Reflections on the Psalms (1958)
- The Four Loves (1960)

- Studies in Words (1960)
- The World's Last Night and Other Essays (1960)
- An Experiment in Criticism (1961)
- A Grief Observed (1961; first published under the pseudonym N. W. Clerk)
- They Asked for a Paper: Papers and Addresses (1962; all essays found in Essay Collection [2000])
- Introduction to Selections from Layamon's Brut (ed. G. L. Brook, Oxford University Press, 1963)

Postume publicaties

- Letters to Malcolm: Chiefly on Prayer (1964)
- Beyond the Bright Blur (1963) (a limited-run 30-page excerpt taken from Letters to Malcolm and "published as a New Year's greeting to friends of the author", according to the opening page)
- The Discarded Image: An Introduction to Medieval and Renaissance Literature (1964)
- Screwtape Proposes a Toast and Other Pieces (1965)
- Studies in Medieval and Renaissance Literature (1966; not included in Essay Collection [2000])
- On Stories: and Other Essays on Literature (ed. Walter Hooper, 1966)
- Spenser's Images of Life (ed. Alastair Fowler, 1967)
- Letters to an American Lady (1967)
- Christian Reflections (1967; essays and papers; all essays found in Essay Collection [2000])
- Selected Literary Essays (1969; not included in Essay Collection [2000])
- God in the Dock: Essays on Theology and Ethics (1970)
- Undeceptions (1971; essays; one essay not included in Essay Collection [2000])
- The Weight of Glory and Other Addresses (1980)
- Of Other Worlds (1982; essays; one essay not included in Essay Collection [2000])
- The Business Of Heaven: Daily Readings from C. S. Lewis (Walter Hooper, ed.; 1984)
- Present Concerns (1986; essays; all essays found in Essay Collection [2000])
- All My Road Before Me: The Diary of C. S. Lewis 1922–27 (1993)
- Compelling Reason: Essays on Ethics and Theology (1998)
- The Latin Letters of C.S. Lewis (1999)
- Essay Collection: Literature, Philosophy and Short Stories (2000)
- Essay Collection: Faith, Christianity and the Church (2000)
- Collected Letters, Vol. I: Family Letters 1905–1931 (2000)
- From Narnia to a Space Odyssey: The War of Ideas Between Arthur C. Clarke and C. S. Lewis (2003)
- Collected Letters, Vol. II: Books, Broadcasts and War 1931–1949 (2004)
- Collected Letters, Vol. III: Narnia, Cambridge and Joy 1950–1963 (2007)
- Language and Human Nature with J.R.R. Tolkien (draft discovered in 2009)[2]
- Image and Imagination: Essays and Reviews (2013)

Fictie

- The Pilgrim's Regress (1933)
- The Space Trilogy
 - Out of the Silent Planet (1938)
 - Perelandra (aka Voyage to Venus) (1943)
 - That Hideous Strength (1945)
- The Dark Tower (1977) - posthumously published abandoned sequel to the first novel
- The Screwtape Letters (1942)

- “Screwtape Proposes a Toast” (1961) (an addition to The Screwtape Letters)
- The Great Divorce (1945)
- The Chronicles of Narnia
 - The Lion, the Witch and the Wardrobe. Geoffrey Bles. 1950.
 - Prince Caspian. Geoffrey Bles. 1951.
 - The Voyage of the Dawn Treader. Geoffrey Bles. 1952.
 - The Silver Chair. Geoffrey Bles. 1953.
 - The Horse and His Boy. Geoffrey Bles. 1954.
 - The Magician's Nephew. The Bodley Head. 1955.
 - The Last Battle. The Bodley Head. 1956.
- Till We Have Faces (1956)
- “The Shoddy Lands” (short story, Fantasy and Science Fiction, February 1956)
- “Ministering Angels” (short story, Fantasy and Science Fiction, January 1958)
- After Ten Years (1959) - fragment of a novel, included in Of Other Worlds: Essays and Stories [3]
- Boxen: The Imaginary World of the Young C. S. Lewis (ed. Walter Hooper, 1985)
- “Forms of Things Unknown” (n.d.) - included in Of Other Worlds: Essays and Stories [3]

Poetry

- Spirits in Bondage (1919; published under pseudonym Clive Hamilton)
- Dymer (1926; published under pseudonym Clive Hamilton)
- “The End of the Wine” (published in Punch, 3 Dec 1947; reprinted in The Magazine of Fantasy and Science Fiction July 1964)
- Poems (ed. Walter Hooper, 1964, a collection of Lewis poems not included in Dymer or Spirits in Bondage)
- Narrative Poems (ed. Walter Hooper, 1969; includes Dymer, Launcelot, The Nameless Isle, and The Queen of Drum.
- The Collected Poems of C. S. Lewis (ed. Walter Hooper, 1994; expanded edition of the 1964 Poems book; includes Spirits in Bondage)
- C.S. Lewis's Lost Aeneid: Arms and Exile (ed. A.T. Reyes, 2011; includes the surviving fragments of Lewis's translation of Virgil's Aeneid, presented in parallel with the Latin text, and accompanied by synopses of missing sections)
- The Collected Poems of C. S. Lewis: A Critical Edition (edited by Don W. King, 2015; Kent State University Press; ISBN 978-1606352021)

Als editor

- George MacDonald: An Anthology. 1947.
- Essays Presented to Charles Williams. 1947.

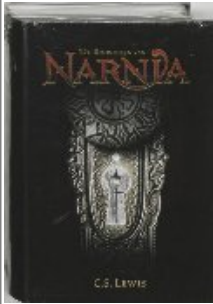
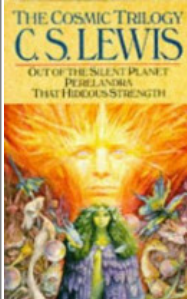
Notities

Alister McGrath

Bronnen

https://en.wikipedia.org/wiki/C._S._Lewis<https://www.cslewis.org/resource/chronocsl/>

Collectie

Page	item_type	versie	Druk	Jaar	Cover Image
De Kronieken van Narnia	boek	5			
the_complete_chronicles_of_narnia	boek			1959	
the_cosmic_trilogy	boek			1990	
the_horse_and_his_boy	boek			1965	
the_last_battle	boek	1978		1959	

Page	item_type	versie	Druk	Jaar	Cover Image
the_lion_the_witch_and_the_wardrobe	boek	1977		1957	
the_magician_s_nephew	boek			1967	
The Silver Chair	boek	1977		1959	
the_voyage_of_the_dawn_treader	boek			1979	

CSV Export

¹⁾CS Lewis Foundation

From:
<https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/> - **Sasteren-Wiki**

Permanent link:
https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/c.s._lewis

Last update: **2025/08/05 08:44**

